

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VII. Vtrum Angeli possint Sacramenta ministrare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

cos seruare, nec potest eos pro arbitrio omittere absque peccato. patet ex canone citato. Vnde vnusquisque in solemnī administratione Sacramentorum debet seruare ritus in sua Ecclesia receptos & approbatos, quos sine vrgenti causa non potest omittere, Sacramentum sine solemnitate conficiendo.

Porro cum hæc cæremoniæ pertineant ad religionem, & variæ possint multum conducere ad venerationem Sacramentis debitam, patet earum omissionem ex suo genere esse mortalem: ita vt non solum mortaliter peccet is qui eas contemnit tanquam intiles vel superstitiosas; sed etiam is qui sine tali contemptu omittit ex negligentia, possit mortaliter interdum peccare, quando videlicet cæremonia censetur gravis. Quenam autem censetur talis, ferè pendet à prudenti iudicio. ex communi etiam sensu aliquo modo cognosci potest, ex eo videlicet quod passim Doctores censent cæremoniam esse grauem, & grauius præcipi ab Ecclesia. Quod si ex communi iudicio, vel ex materie conditione censetur leuis, illius omisio solum erit venialis: immò aliqua cæremonia ita possunt adhiberi, vt earum omisio iudicio prudentum nullum contineat peccatum, seposito contemptu; vt si quis in absolutione sacramentali non utatur signo crucis.

Aduerte ex eodem canone receptos ritus non posse per quemlibet Ecclesiæ pastorem in nouos mutari. patet ex eo quod non sit vnus cuiusque pastoris ritus instituire, sed sit principum Ecclesiæ qui possunt aliis præscribere normam ministrandi Sacramenta.

ARTICVLVS VII.

Virum Angeli possint Sacramenta ministrare?

RESPONDET negativè: de cuius articuli materia videri potest dubium circa articulum 4.

ARTICVLVS VIII.

Virum intentio ministri requiratur ad perfectionem Sacramenti?

AFFIRMAT.

Probat: quando aliquid est ad multa indeterminatum, debet per intentionem determinari ad vnum; materia autem & forma Sacramentorum non sunt satis ad vnum determinata, vt patet in ablutione aquæ, quæ ad munditiam corporalem, vel ad corporalem sanitatem, vel ad recreationem potest ordinari.

Conclusio est de fide, vt patet ex Concil. Flor. decreto de Sacramentis, vbi dicitur Sacramenta perfici personâ ministri conferentis Sacramentum cum intentione faciendi quod facit Ecclesia.

Ratio primaria est Christi institutio: congruentia est quod Christus voluerit ministrum Sacramentorum esse animatum & rationale, ne illa vilescerent; eum ex parte materie & forme non sunt res ita excellentes. non videtur autem alia de causa requiri minister animatus, quam vt per intentionem operetur, & hoc modo principali agentis se subiciat, & tanquam agens rationale se moueat & applicet, non vero casti fortuito moueatur.

Confir. nullus censet furiosum & amentem posse Sacramentum conficere, posset autem conficere verba proferendo super materia, si nulla intentio requireretur.

ARTICVLVS IX.

Virum fides ministri sit de necessitate Sacramenti?

NEGAT: quæ doctrina supra articulo 5. est Resp. neg. explicata, & probata.

ARTICVLVS X.

Virum intentio recta ministri requiratur ad perfectionem Sacramenti?

RESPONDET 1. peruersam intentionem circa Sacramentum officere eiusdem veritati, vt si quis non intendat Sacramentum conferre, sed delusorie agere.

Respondet 2. peruersam intentionem respectu alicuius quod sequitur Sacramentum, non tollere eiusdem veritatem, vt si sacerdos intendat aliquam baptizare, vt ea abutatur.

Doctrina vtriusque conclusionis facile patet ex art. 5. & 8. Circa intentionem occurrit

DVBIVM I.

Quidnam minister debeat intendere ad hoc vt Sacramentum conficiatur?

NOTANDVM ministrum Sacramentorum posse tria intendere exercendo actionem materialiter sacramentalem. 1. ipsam externam actionem & prolationem verborum ibi sistendo. 2. confektionem Sacramenti. 3. sanctificationem recipientis huiusmodi actionem sacramentalem.

Lutherus tum alibi tum artic. 12. damnato à Leone decimo, censet ad hoc vt Sacramentum conficiatur, solum requiri intentionem ponendi externam actionem. Lutheri consentiunt Caluinus & Kemnitius, quos refert Bell. lib. 1. de Sacramentis in genere cap. 27. idque conformiter suis principiis de efficacia & virtute Sacramentorum, quod videlicet solum excitent fidem in suscipiente de remissione peccatorum, à qua sententia non videtur alienus Catharinus, (vt refertur) opusculo de intentione ministri Sacramentorum, & expressè docuit Silu. verbo *baptismus* 3. quæst. 12. putatque esse D. Tho.

Sed de fide est hanc intentionem non sufficere. patet ex Florent. requirente intentionem faciendi quod facit Ecclesia; vt Sacramentum perficiatur; & ex Trid. sess. 7. can. 11. de Sacramentis in genere in hæc verba definitiue: *si quis dixerit in ministris dum Sacramenta conficiunt & conferunt, non requiri intentionem saltem faciendi quod facit Ecclesia, anathema sit.* Ex qua definitione possumus contra Catharinum arguere: intentio faciendi quod facit Ecclesia non est intentio solum adhibendi materiam & proferendi verba, sed aliqua vltior, cum Concil. eo canone velit damnare hæreticos, & definire intentionem ab eis positam non sufficere ad substantiam Sacramenti, siue vt Sacramentum validè conficiatur.

hæretici

Resp.

Error L. & a. liorum.

59.

De fide est non sufficere intentionem ponendi actionem externam. Prob. 1. Trident.